

Arrest

nr. 320 730 van 27 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Léna LAHAYE
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 december 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat L. LAHAYE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 19 december 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 20 januari 2025, en die luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: **Muramvya**

nationaliteit: **Burundi**

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan **Duitsland** (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel **18 §1 b** van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer (...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, bood zich op 19.11.2024 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende formeel zijn verzoek in op 19.11.2024. Betrokkene verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend maar vingerafdrukken te hebben gegeven in Duitsland en Kroatië.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Duitsland op 27.10.2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 28.11.2024. Betrokkene sinds 2021 verklaarde wettelijke gehuwd te zijn met (...), V, geboren in het jaar 2000, Burundi. De echtgenote van betrokkene verblijft momenteel in Burundi. Betrokkene verklaarde een zoon te hebben: (...), geboren op (...), Burundi. Hij verblijft momenteel bij zijn moeder in Burundi. Betrokkene verklaarde dat hij 2 nichten heeft die in België wonen en erkend zijn als vluchteling: (...) en (...). Betrokkene verblijft bij één van zijn nichten omdat hij in ons land geen opvangplaats kreeg.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort verloor tussen Servië en Bosnië, zijn identiteitskaart werd in beslag genomen door de Duitse autoriteiten.

Betrokkene verklaarde dat hij Burundi op 11.09.2022 heeft verlaten en per vliegtuig via Ethiopië en Turkije naar Servië reisde. Hij verbleef er niet maar trok te voet en per bus verder via Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Zwitserland naar Duitsland waar hij op 21.10.2022 aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij tot 18.11.2024 in Duitsland verbleef. Hij stelde dat hij er vingerafdrukken gaf meer geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verliet Duitsland per trein en reisde op 18.11.2024 naar België.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij naar België reisde en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat België de situatie in Burundi kent en de mensenrechten respecteert. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er niemand kent en zich in België goed en veilig voelt. Hij stelde verder goed te zijn behandeld en opgevangen in Duitsland.

Op 28.11.2024 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Duitse instanties. Zij stemden op 04.12.2024 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Hamburg of Berlijn. Betrokkene dient zich aan te melden bij LAB Braunschweig, Boeselagerstrasse 4, 38108 Braunschweig. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 04.12.2024 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Duitse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 04.12.2024 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland zijn verzoek kunnen hervatten.

Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat België de situatie in Burundi kent en de mensenrechten respecteert. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er niemand kent, in België heeft betrokkene 2 nichten en verblijft hij bij één van hen. Hieromtrent verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als neef kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinlid" van zijn in België wonende nichten. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn nichten bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene stelde dat hij qua behandeling en qua verblijf in het opvangcentrum in Duitsland geen problemen kende.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, Marlene Stiller and Paula Hoffmeyer-Zlotnik "Asylum Information Database - Country Report : Germany" - 2023 update, laatste update in 05.06.2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA p. 71, There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.).

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt. (AIDA p. 131)

Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan, deze situatie bleef bestaan in 2023 (AIDA p. 151, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Hierdoor zijn er sinds 2022 noodopvangplaatsen bijgekomen, vaak in tenten. De omstandigheden in deze noodopvang zijn minder goed dan in de reguliere opvangcentra. De Duitse overheid heeft voor 2024 een budget van 1.3 miljard euro uitgetrokken voor de federale staten om in opvang te kunnen voorzien. (AIDA p. 17-18) We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich de eerste 18 maanden beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p. 164). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar **de bevoegde Duitse autoriteiten (4).**"

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het ernstig middel

Verzoeker voert de schending aan van

“-Artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”);

-Artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“het Handvest”);

-Artikelen 51/5 §4, 62 en 74/13 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (“VW”);

-De formele en materiële motiveringsplichten voorzien door artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

-De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;

-Het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, de zorgvuldigheidsplicht en het recht om gehoord te worden;”

Hij verwijt de verwerende partij ook een kennelijke appreciatiefout.

2.2.1.1. In een eerste middelonderdeel betoogt hij het volgende:

“De bestreden beslissing schendt artikelen 3, 18 en 26 van de Dublin-verordening, artikel 51/5 §4 VW en is niet op geldige wijze gemotiveerd, is tegenstrijdig en ten minste onbegrijpelijk, daar verwerende partij een bevel om het (Schengen) grondgebied te verlaten heeft genomen en geen overdrachtsbesluit:

“De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten.”

Verzoeker wordt verondersteld zich buiten het Schengengebied bij de bevoegde Duitse autoriteiten aan te melden, hetgeen onmogelijk is en ook niet kan, hetgeen in strijd is met de toepasselijke verordeningen. Ofwel is de motivering tegenstrijdig (verzoeker wordt geacht het Schengengrondgebied te verlaten en tegelijkertijd naar Duitsland te gaan, hetgeen onmogelijk is), ofwel is de bestreden beslissing onwettig omdat verzoeker wordt gelast het Schengengrondgebied te verlaten en zich buiten het Schengengrondgebied bij de Duitse autoriteiten te melden (hetgeen theoretisch alleen mogelijk zou zijn bij het bevoegde consulaat/de ambassade in haar land van herkomst, hetgeen in strijd is met het beginsel van non-refoulement).

De bestreden beslissing moet vervolgens vernietigd worden.”

2.2.1.2. De Raad is van oordeel dat verzoeker niet kan worden bijgetreden om de volgende redenen:

In de bestreden beslissing werd op duidelijke wijze gemotiveerd dat de verzoeker het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle moeten toepassen moet verlaten *“tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Dit houdt dus enkel een verplichting in om het Schengengrondgebied te verlaten indien de verzoeker niet over de nodige documenten zou beschikken om zich naar een Schengenlidstaat te begeven. Dit geval doet zich *in casu* niet voor, gezien uit het geheel van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker zal worden overgedragen aan de bevoegde Duitse autoriteiten. Aangezien de Duitse autoriteiten hebben ingestemd in de terugname, wordt verzoeker in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs (zie *infra*) en beschikt hij bijgevolg *“over de documenten die vereist zijn”* om zich naar een Schengenstaat te begeven.

De verweerder heeft zodoende zelf de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt, in die zin dat deze beslissing er enkel toe strekt de verzoeker over te brengen naar Duitsland.

Verzoekers vergezochte redenering dat hij zich zou moeten aanbieden bij een consulaat of ambassade van Duitsland in zijn land van herkomst, berust op een foute lezing van de bestreden beslissing.

Een schending van het non-refoulementsbeginzel of van de door de verzoeker geschonden geachte bepalingen, ligt niet voor.

Het eerste middelonderdeel is op het eerste gezicht ongegrond.

2.2.2.1. In het tweede middelonderdeel voert verzoeker het volgende aan:

“De bestreden beslissing is onwettig en niet op geldige wijze gemotiveerd, omdat verwerende partij nalaat de redenen te motiveren waarom zij het noodzakelijk acht verzoeker zonder termijn naar de grens terug te leiden.

In het bevel om het grondgebied te verlaten (“bijlage 26quater”) motiveerde verwerende partij:

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar **de bevoegde Duitse autoriteiten** ⁽⁴⁾.

1.

Artikel 51/5 §4, tweede alinea, van de wet van 15 december 1980 geeft verwerende partij de bevoegdheid om een asielzoeker onder toepassing van de Dublin-Verordening zonder uitstel naar de grens terug te leiden wanneer zij dit noodzakelijk acht:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Dit is dus geen verplichting die aan verwerende partij wordt opgelegd, maar een bevoegdheid (“kan hij”).

De daaropvolgende alinea voorziet in de mogelijkheid om een asielzoeker te detineren in geval van vluchtrisico. Het terugleiden naar de grens zonder termijn (zoals voorzien in de vorige alinea) houdt dus niet automatisch in dat een maatregel van administratieve detentie wordt genomen.

Daaruit volgt dat verwerende partij de elementen waarop zij zich baseert om verzoeker zonder termijn naar de grens terug te leiden, afzonderlijk had moeten motiveren.

Het bevel tot terugleiden kan gerechtvaardigd zijn door vluchtgevaar, wat in een aparte beslissing wordt beoordeeld (en door aparte instanties gecontroleerd). De beslissing om verzoeker zonder termijn naar de grens terug te leiden om de overdracht te waarborgen, maakt echter integraal deel uit van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, en had ook afzonderlijk moeten worden gemotiveerd.

Dit is des te belangrijker omdat de beslissing om dit termijn voor verzoeker weg te nemen volledig afhankelijk is van de discretionaire bevoegdheid van de administratie (“Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”). Het is daarom essentieel dat een administratieve beslissing voldoende wordt gemotiveerd, zodat de betrokkene begrijpt op welke gronden deze beslissing is genomen.

De formele motiveringsplicht vereist dat verwerende partij haar beslissingen correct motiveert, zodat de betrokkene de gronden van de beslissing kan begrijpen.

De door verwerende partij motivering biedt noch verzoeker, noch Uw Raad de mogelijkheid om te controleren of het ontbreken van een termijn geldig is gerechtvaardigd.

2.

Ten tweede: artikel 74/14 Vw die de termijnen van beslissingen tot verwijdering regelt, voorziet een “basistermijn” van 30 dagen (§1).

Uit niets blijkt dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn bij het nemen van een bevel om het (Schengen)grondgebied te verlaten zoals de beslissing waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst en op gedwongen manier uitvoert.

In tegendeel, verwerende partij heeft uitdrukkelijk besloten om een weigering van verblijf met grondgebied te verlaten te nemen, en geen “beslissing tot overdracht” zoals bedoeld in artikel 51/5 Vw. Artikel 74/10 Vw voorziet geenszins dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn in zulk geval. Artikel 74/14 Vw is de enige bepaling die de vaststelling van de termijn regeert.

Als verwerende partij wenst in casu af te wijken van dit wettelijk termijn van 30 dagen moet ze op voldoende wijze motiveren waarom zij een kortere termijn oplegt, wat zij niet heeft gedaan.

Zelfs in toepassing van artikel 51/5, §4 VW moet verwerende partij de termijn om zich aan te melden bij de Duitse autoriteiten motiveren, wat zij ook niet deed.

In een arrest nr. 187 290 dd. 22 mei 2017 heeft Uw Raad een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 10 dagen vernietigd, op grond van een gebrek aan motivering omtrent de termijn van dit bevel:

2.8. In casu kan de Raad enkel, samen met verzoekster, vaststellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten bepaalt dat verzoekster “onmiddellijk het grondgebied van België [dient] te verlaten” – waarbij aldus geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend – doch dat de bestreden beslissing zich in stilzwijgen hult omtrent zowel de juridische als de feitelijke grondslag voor deze afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. In deze kan de Raad niet inzien op welke wijze verzoekster op grond van voorliggende (gebrek aan) motivering, in staat zou moeten zijn kennis te kunnen nemen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Verzoekster stelt terecht dat kan worden verwacht dat verweerder motiveert waarom hij ervoor opteert te kiezen voor een termijn van nul dagen voor vrijwillig vertrek. De Raad dient op te merken dat verweerder in de nota met opmerkingen niet betwist dat elke juridische en feitelijke overwegingen aangaande de beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek ontbreekt. Verweerder beperkt er zich toe te stellen dat verzoekster geen actueel belang bij haar grief heeft, gelet op het gegeven dat op heden de maximum toegestane termijn van 30 dagen reeds is verstreken. Dit betoog volstaat niet om verzoekster haar belang bij haar grief te ontnemen. Verweerder gaat er in deze aan voorbij dat de afwezigheid van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet louter gevolgen heeft inzake de bescherming tegen gedwongen verwijdering, doch tevens andere verblijfsrechtelijke gevolgen met zich meebrengt. Zo vormt de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet immers een grondslag voor het opleggen van een inreisverbod zoals verzoekster reeds terecht opmerkt in haar verzoekschrift. Verzoeksters belang kan in casu dan ook niet worden teruggebracht tot de loutere bescherming tegen gedwongen verwijdering, doch vindt tevens een grondslag in de mogelijkheid van verweerder om hierop een inreisverbod te enten. In het licht hiervan merkt de Raad op dat verzoekster nog steeds een actueel belang bij haar grief kan laten gelden.

2.9. Gelet op bovenstaande is een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, aangetoond. Deze vaststelling volstaat reeds – mede gelet op bovenstaande uiteenzetting, waaruit is gebleken dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan voortbestaan zonder een beslissing inzake de vrijwillige uitvoeringstermijn ervan – opdat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

3.

Indien en in tegenstelling tot de motivering van de beslissing - er was in dit geval een overdrachtsbesluit in de zin van de Dublin III-verordening, vereist het regime van de verordening (artikel 4, artikel 26, artikel 52: De beslissing (...) bevat informatie over (...) de toepasselijke termijnen (...) voor de uitvoering van de overdracht en bevat, indien nodig, informatie over de plaats en de datum waarop de betrokken persoon zich moet melden indien deze persoon op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat reist.”), dat de informatie met betrekking tot de overdracht van de verzoeker duidelijk wordt uiteengezet, evenals de hulp waarop hij recht heeft.

Het 24ste overwegend benadrukt ook het belang van duidelijke informatie met betrekking tot de overdracht, wat in contrast staat met het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn, wat totaal onverenigbaar lijkt met het Unierecht.

De Dublinverordening staat de verwerende partij niet toe een bevel tot het grondgebied te verlaten zonder termijn uit te vaardigen zoals de verwerende partij doet.

Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing onwettig en niet op geldige wijze wordt gemotiveerd.”

2.2.2.2. De Raad is van oordeel dat verzoeker niet kan worden bijgetreden om de volgende redenen:

De ‘basistermijn’ van 30 dagen die op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten, gaat echter terug op Europese regelgeving die *in casu* niet van toepassing is. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn heeft betrekking op terugkeer- en verwijderingsbesluiten ten aanzien van derdelanders die illegaal op het grondgebied verblijven en niet op verzoekers om internationale bescherming. Ook het door de verzoeker aangehaalde arrest (RvV 22 mei 2017, nr. 187 290) heeft betrekking op een terugkeerbesluit zoals bedoeld in voormelde richtlijn (bijlage 13). De onderhavige vordering tot schorsing van

de tenuitvoerlegging heeft evenwel een Dublinoverdracht in de zin van de Dublin III-verordening tot voorwerp. De toepasselijkheid van de Dublin III-Verordening is niet verenigbaar met de toepassing van Terugkeerrichtlijn aangezien de regelgeving onderscheiden procedures en waarborgen voorziet (cf. RvV 8 maart 2018, nr. 200 933 VK). De verzoeker kan dus niet dienstig verwijzen naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de daarin voorziene bepalingen betreffende de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, aangezien dit enkel voorbehouden is voor situaties die vallen onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn, en zij aldus niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt.

Voorts laat verzoeker gelden dat de bestreden beslissing geen termijn bevat waarbinnen hij wordt teruggeleid en dat hierover niet werd gemotiveerd. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats heeft getroffen waarin omstandig, met verwijzing naar artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt uiteengezet waarom hij het nodig acht om de verzoekende partij zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hem een termijn om het grondgebied te verlaten dient te worden gegeven of dat hierover gemotiveerd diende te worden.

Het kan voorts niet worden betwist dat de verweerder krachtens artikel 51/5, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, wel degelijk over de bevoegdheid beschikt om de verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden. Artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet biedt de verweerder immers twee mogelijkheden wanneer wordt vastgesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. De verweerder kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling te gelasten om zich voor een welbepaalde datum vrijwillig aan te bieden bij de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat, maar kan er tevens voor kiezen om geen vrijwillige uitvoering toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf zonder verwijl terug te leiden naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat. In de voorliggende zaak heeft de verweerder ervoor geopteerd om de beslissing gedwongen uit te voeren middels een onverwijld terugleiding naar de grens. Zulks houdt geen schending in van artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat en daar toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid om geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en gelet op het feit dat overweging 24 van de Dublin III-verordening stelt *“Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie (1), kan een overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming plaatsvinden op basis van vrijwilligheid, in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide. De lidstaten dienen vrijwillige overdracht te bevorderen door passende informatie aan de verzoekers te verstrekken, en erop toe te zien dat overdrachten in de vorm van gecontroleerd vertrek of onder geleide op humane wijze gebeuren, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid, en geheel in het belang van het kind, en met de grootst mogelijke consideratie voor de ontwikkelingen in de desbetreffende jurisprudentie, in het bijzonder wat de overdracht op humanitaire gronden betreft”*, kan de verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het regime van de Dublin III-verordening vereist dat informatie met betrekking tot de overdracht duidelijk wordt vermeld, evenals de hulp waarop verzoekers recht hebben, dat de 24ste overweging het belang benadrukt van passende informatie over de overdracht, dat dit wil zeggen dat het bevel om het grondgebied te verlaten totaal onverenigbaar lijkt met het Unierecht, en dat de Dublin III-verordening niet toestaat een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen zonder termijn.

Verzoekers kritiek houdt de ontkenning in van artikel 28, lid 2, van de Dublin III-verordening, dat bepaalt als volgt: *“Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast”*. De Dublin III-verordening voorziet dus wel degelijk in de mogelijkheid om de betrokkene niet toe te staan zich op vrijwillige basis voor een welbepaalde datum aan te bieden bij de verantwoordelijke lidstaat.

De verzoeker maakt een schending van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen in het tweede onderdeel van het middel op het eerste zicht niet aannemelijk.

2.2.3.1. In het derde middelonderdeel voert verzoeker het volgende aan:

“De bestreden beslissing schendt de artikelen 3 §2, 18 en 26 van de Dublin III-verordening, artikel 51/5, §4 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, aangezien de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigt zonder een passende wettelijke basis in de motivering te vermelden, zonder dat de bovengenoemde artikelen

van de Dublin-verordening dit toestaan of voldoende zijn, en zonder dat artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 een geldige wettelijke basis is voor het nemen van een dergelijke beslissing.

De verwerende partij kon geen beslissing nemen met de titel "bevel om het grondgebied te verlaten" tegen een asielzoeker, zelfs een "gedublineerde". Een bevel om het grondgebied te verlaten is een verwijderingsbeslissing, en niets staat toe om een dergelijke beslissing te nemen. Wat de wetgeving toestaat, is een "overdrachtsbesluit", wat fundamenteel anders is.

De titel maakt integraal deel uit van de motivering. Deze titel is problematisch en vormt op zijn minst een motiveringsprobleem.

Asielzoekers zijn een zeer bijzondere categorie vreemdelingen, en de Dublinverordening biedt hen tal van beschermingsgaranties (recht op informatie, eerlijke behandeling, transparante procedure,...) en hen "bevelen om het grondgebied te verlaten", vooral gezien de omslachtige gebruikte termen ("de betrokkene moet het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengen-acquis ten volle toepassen") is in strijd met het Unierecht.

Uw Raad heeft in een arrest van 5 september 2024 (nr. 312 626) een onderscheid gemaakt tussen de beslissing tot weigering van verblijf, betreffende de vaststelling van de verantwoordelijke staat volgens de Dublinverordening, en het bevel aan de verzoeker om het grondgebied te verlaten. Volgens Uw Raad vormt artikel 7 van de wet van 15 december 1980 de enige wettelijke basis voor een bevel tot het verlaten van het grondgebied en is artikel 51/5 van dezelfde wet geen voldoende juridische basis. Er bestaat namelijk een onderscheid tussen de overdrachtsbeslissing en het bevel tot het verlaten van het grondgebied. Het zijn twee verschillende beslissingen. Een overdrachtsbeslissing betekent niet automatisch dat de aanvrager niet legaal op het grondgebied verblijft.

Door artikel 7 van de wet van 15 december 1980 niet te vermelden, is het bevel om het grondgebied te verlaten op zijn minst onvoldoende gemotiveerd en moet het worden vernietigd:

« 3.4.1.2. Le Conseil observe, qu'en vertu de l'article 51/5, §4, de la loi du 15 décembre 1980, « Lorsque le demandeur de protection internationale doit être transféré à l'Etat membre responsable, le ministre ou son délégué lui refuse l'entrée ou le séjour dans le Royaume et l'enjoint de se manifester auprès des autorités compétentes de cet Etat avant une date déterminée. [...] ». La décision de refus de séjour n'entraîne pas automatiquement le constat que cet étranger séjourne de manière illégale dans le Royaume. Il est en effet possible qu'il y soit autorisé au séjour ou qu'il puisse y séjourner provisoirement pendant le traitement d'une autre demande.

Il revient dès lors à la partie défenderesse d'examiner si celui-ci n'y séjourne pas également de manière illégale et, le cas échéant, de procéder à la délivrance d'un ordre de quitter le territoire. Cet ordre peut uniquement être délivré sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980. Une décision de refus de séjour et un ordre de quitter le territoire ont également des conséquences juridiques différentes. La conséquence d'une décision de refus de séjour est que la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande d'asile, lequel incombe, en l'espèce, à l'Autriche. Un ordre de quitter le territoire a pour conséquence que l'étranger doit quitter le territoire belge. Etant donné, d'une part, que la décision de refus de séjour et l'ordre de quitter le territoire requièrent une appréciation au regard de dispositions légales différentes et, partant, un examen et une base juridique distincts et, d'autre part, que ces décisions ont des conséquences juridiques distinctes, il doit en être conclu qu'il s'agit d'actes administratifs distincts, qui peuvent chacun être contestés sur une base propre devant le Conseil. Le fait que la suspension éventuelle d'une décision de refus de séjour a pour effet que l'ordre de quitter le territoire, figurant dans le même acte de notification, doit également être suspendu, n'énervé en rien le constat qui précède et permet seulement de conclure qu'il peut être indiqué pour l'étranger qui estime que la décision lui refusant le séjour a été prise illégalement, de contester les deux décisions. Le constat qu'un ordre de quitter le territoire n'a pas été pris conformément à la loi n'a par contre aucune conséquence sur la décision de refus de séjour figurant dans le même acte de notification. Il peut dès lors arriver que le Conseil constate que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire a eu lieu en méconnaissance de la loi, sans que ce constat ait un impact sur la décision de refus de séjour qui a été notifiée à l'étranger par un même acte. La suspension de cet ordre de quitter le territoire ne modifie en rien la nature ou la validité de cette décision de refus de séjour. Il ne peut cependant être déduit de cette notification par un seul et même acte qu'il ne s'agit pas de deux décisions distinctes (dans le même sens : CE 5 mars 2013, n° 222.740 ; CE 10 octobre 2013, n° 225.056 ; CE 12 novembre 2013, n° 225.455, CCE 19 décembre 2013, n° 116 000). »

Men kan niet anders dan overtuigd zijn dat achter deze misleidende titel en deze voor de ontvanger van de beslissing onbegrijpelijke zinnen de bedoeling schuilt om de ontvanger van de beslissing te misleiden en hem ertoe te brengen het Schengengebied te verlaten.

Het is natuurlijk niet omdat DVZ dagelijks dit soort beslissingen neemt, of omdat dit zou overeenstemmen met bijlage 26 quater van het koninklijk besluit, dat dit de bestreden beslissing wettig en rechtsgeldig motiveert. De Dublinverordening en de wet zijn hiërarchisch uiteraard superieur aan het koninklijk besluit en aan de praktijken van de verwerende partij.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is dus illegaal en moet worden vernietigd.”

2.2.3.2. De Raad is van oordeel dat verzoeker niet kan worden bijgetreden om de volgende redenen:

Verzoeker betoogt in wezen dat een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals dit in het opschrift van de bestreden akte wordt vermeld, enkel kan worden getroffen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet geen geldige rechtsgrondslag kan vormen voor het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker zet echter niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 3, 18 en 26 van de Dublin III-verordening geschonden acht. Het middelonderdeel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de genomen beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering bevat, zowel in rechte als in feite. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker dat aan Duitsland toekomt nu uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoeker op 27 oktober 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland, de Duitse instanties uitdrukkelijk instemden met de terugname van de verzoeker en niet aannemelijk werd gemaakt dat dat een overdracht aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III- en artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening. De verweerder gaat hierbij in op de verklaringen die verzoeker tijdens zijn gehoor aflegde en op de situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Duitsland zoals deze blijkt uit recente en gezaghebbende bronnen, met name het Asylum Information Database - Country Report Germany, laatste update in 2024.

De verzoeker brengt terzake in zijn middel een inhoudelijke kritiek naar voor waaruit blijkt dat hij begrijpt op welke juridische en feitelijke gegevens dit besluit berust. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden akte, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet schrijft onder meer voor dat, zodra de vreemdeling in het Rijk een verzoek om internationale bescherming indient, de staatssecretaris of zijn gemachtigde met toepassing van de Europese regelgeving overgaat tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor het behandelen van het verzoek. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, richt de staatssecretaris zich tot de verantwoordelijke staat met het verzoek om de betrokkene terug te nemen.

In casu werd vastgesteld dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is nu de verzoeker er eerder reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en de Duitse instanties uitdrukkelijk hebben ingestemd met het terugnameverzoek. In de bestreden beslissing wordt, na een uitvoerig onderzoek van de

bestaanbaarheid van de geplande overdracht met artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, geconcludeerd:

“Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten.”

In de aanhef van de genomen beslissing wordt duidelijk aangegeven dat uitvoering wordt gegeven aan artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

De Raad ziet niet in waarom artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet, en de pertinente verwijzingen naar de artikelen 3, lid 2, 17 en 18 van de Dublin III-verordening, geen passende rechtsgrondslag zou(den) zijn voor de bestreden beslissing of waarom de term *“bevel om het grondgebied te verlaten”* in het opschrift van de akte van kennisgeving de verzoeker in verwarring zou brengen of zou doen twijfelen of het wel een overdrachtsbesluit betreft.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, wordt de terminologie *“bevel om het grondgebied te verlaten”* volgens Belgisch intern recht *in casu* wel degelijk op correcte wijze gehanteerd. Artikel 71/3, §3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenbesluit) bepaalt immers als volgt:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis (of bijlage 10ter). De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.”

Hieruit blijkt dat de term *“bevel om het grondgebied te verlaten”* wel degelijk correct wordt gehanteerd in het geval van een verzoeker om internationale bescherming die moet worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat, zoals *in casu*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker wel degelijk in het bezit werd gesteld van een bijlage 10bis, dit is de titel die hem toelaat zich naar Duitsland te begeven. Op dit document wordt duidelijk vermeld dat het een doorlaatbewijs betreft dat wordt afgegeven overeenkomstig artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening.

De verzoeker licht niet concreet toe welke wettelijke bepaling precies zou voorzien dat de term *“bevel om het grondgebied te verlaten”* enkel zou kunnen worden aangewend met het oog op de terugkeer van vreemdelingen zoals gedefinieerd in artikel 1, §1, 5°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt: *“terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van*

herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf".

Voorts valt niet in te zien welk belang de verzoeker heeft bij zijn kritiek. Uit zijn betoog ter ondersteuning van het vierde middelonderdeel blijkt immers dat hij er zich terdege van bewust is dat de bestreden beslissing een overdrachtsbesluit betreft in de zin van de Dublin III-verordening. De verzoeker geeft aldaar zelf aan dat *"bij de toepassing van de Dublin III-verordening"* voorrang moet worden gegeven aan het behoud van de eenheid van gezin.

De enkele vermelding *"bevel om het grondgebied te verlaten"* in de titel van de akte van kennisgeving, doet geen afbreuk aan de duidelijke strekking van de bestreden beslissing waar wordt besloten dat, met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, 1, b), van de Dublin III-verordening, voor de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming niet België, maar Duitsland bevoegd is zodat de verzoeker zal worden teruggedleid naar de Duitse autoriteiten. Er ligt thans dan ook onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor zoals voorzien in artikel 26, lid 1, van de Dublin III-verordening, dit is een *"besluit om (de verzoeker) over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, (...) het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen"*. Er ligt geen terugkeerbesluit voor gestoeld op de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit niets blijkt met name dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van één van de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, voorziene gevallen, hetgeen een uitvoering in intern recht vormt van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is een terugkeerbesluit zoals voorzien in artikel 3, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn, dit is de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Volgens artikel 3, lid 3, van de Terugkeerrichtlijn is *"terugkeer"* het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten, *quod non in casu*. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Aangezien de verweerder heeft gemotiveerd dat de verzoeker slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle moeten toepassen moet verlaten *"tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven"* en hij heeft vastgesteld dat de verzoeker teruggedleid zal worden naar Duitsland, heeft de verweerder blijkens de opgegeven motieven zelf de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt. De bestreden beslissing laat de verweerder slechts toe de verzoeker over te brengen naar Duitsland, dit voorzien van een bijlage 10bis (zie *supra*).

Waar de verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, dient erop te worden gewezen dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben. Dit geldt nog meer voor arresten, zoals het arrest nr. 312 626, waarbij wordt besloten tot de verwerping van een vordering tot schorsing en waarbij slechts *prima facie* wordt geoordeeld over de middelen.

De verzoeker maakt een schending van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen in het derde onderdeel van het middel op het eerste zicht niet aannemelijk.

2.2.4.1. In het vierde middelonderdeel voert verzoeker het volgende aan:

"De verwerende partij betwist niet dat de verzoeker twee nichten in België heeft, die als vluchtelingen zijn erkend en dat hij door een van hen wordt gehuisvest in België.

Zij is echter van mening dat de nicht van de verzoeker niet valt onder de definitie van "familielid" in de zin van artikel 2 van de Dublinverordening; dat de enkele aanwezigheid van een familielid niet kan leiden tot de toepassing van de discretionaire clausule voorzien in artikel 17 van de Dublinverordening; dat de nicht van de verzoeker niet valt onder de familieleden bedoeld in artikel 16 van de Dublinverordening.

De verzoeker meent dat de stereotiepe motivering van de verwerende partij onvoldoende is en geen blijk geeft van een behoorlijke inachtneming van het gezinsleven dat bestaat tussen de verzoeker en zijn nicht bij wie hij sinds zijn aankomst in België verblijft.

1.

Ten eerste, hoewel de nicht van de verzoeker niet valt onder de strikte definitie van “familielid” in de zin van artikel 2 van de verordening, voorziet overweging 17 van dezelfde verordening dat “Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familielaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling.”

De overweging verwijst expliciet naar andere naaste familieleden en “andere familielaties” wat de conclusie mogelijk maakt dat de verordening niet uitsluit dat een lidstaat verantwoordelijk kan worden verklaard voor een verzoek om internationale bescherming wanneer andere familieleden in het betreffende land aanwezig zijn.

Bovendien is de Dublinverordening niet de enige die van toepassing is in het kader van een procedure voor terugzending naar een andere lidstaat, en aangezien de verzoeker heeft aangegeven dat hij bij zijn als vluchteling erkende nicht in België verblijft, was het aan de verwerende partij om ten minste te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden, wat zij absoluut niet heeft gedaan.

2.

De verzoeker en zijn nicht hebben, zoals hieronder zal worden toegelicht, bovendien aanvullende afhankelijkheidsrelaties die aanleiding hadden moeten geven tot bescherming van hun gezinsleven of minstens een onderzoek naar dit gezinsleven.

De verzoeker heeft eerst het nummer van zijn nicht opgegeven als contactpersoon van zijn familie tijdens zijn verhoor, wat al aantoont dat zijn nicht zijn referentiepersoon in België is:

15	Contactgegevens	
	GSM-nummer in België	/
	Telefoonnummer land van herkomst	Duitsland +49 170 4631592
	E-mailadres	Hamimuhatibu4@gmail.com
	Contactgegevens familie (naam, Voornaam, familieband, verblijfplaats, telefoonnummer) in land van herkomst of ander land	Tatia, mijn nicht in Be: +32 466 02 64 59

Vervolgens merkt men op dat de verwerende partij zelf beschouwt dat neven en nichten “familieleden” zijn, aangezien zij hen als zodanig opneemt in haar vragenlijst:

21	Familieleden (ouders, kinderen, broers, zussen, ooms, tantes, neven, nichten, grootouders) in België					
	Naam, voornaam	Relatie	Geboortedatum	Woonplaats (indien mogelijk het exacte adres)	Statuut (vluchteling, illegaal, VIB, verblijfstitel?)	DV-nummer
	Gasago Tatya	nicht	/	S'herenwegveld 203, 3020 Herent	Erkende vluchteling	
	Irakoze Shadia	nicht	/	Ik weet het niet	Erkende vluchteling	

Zij vermeldt dus niet alleen ouders, kinderen, broers en zussen die in België aanwezig zijn, maar verifieert ook de aanwezigheid van andere familieleden. Het is dan ook merkwaardig dat zij nu van mening is dat de nicht van de verzoeker geen familielid is.

3.

Wat betreft het onderzoek naar dit gezinsleven, herinnert de verzoeker eraan dat de verwerende partij het bestaan van een familielatie tussen de verzoeker en zijn nicht niet betwist, noch het feit dat de nichten van de verzoeker als vluchteling in België zijn erkend.

De analyse van het gezinsleven dat door een administratief besluit kan worden aangetast, moet “zo grondig mogelijk” zijn. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, arrest van 2 augustus 2001, Boultilf tegen Zwitserland; EHRM, arrest van 15 juli 2003, Mokrani tegen Frankrijk, §§ 30 en 31; EHRM, arrest van 17 april 2014, Paposhvili tegen België, punt 141) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (CCE nr. 159 065

van 19.12.2015; CCE nr. 143 483 van 16. 04.2015; CCE nr. 139 759 van 26.02.2015; CCE 25.10.2013, nr. 112 862; CCE nr. 31 274 van 8.09.2009; CCE nr. 37 703 van 28.01.2010), hebben er reeds op kunnen wijzen dat een “zo streng mogelijke” analyse vereist is wanneer het recht op privé- en gezinsleven in het geding is. Dit is een “verhoogde” zorgplicht.

Artikel 8 EVRM definieert niet het begrip “gezinsleven” of het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd. Met betrekking tot het bestaan van een gezinsleven moet eerst worden vastgesteld of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet uit de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende hecht is (vgl. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip “privéleven” wordt ook niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat ‘privéleven’ een ruim begrip is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om een uitputtende definitie te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt feitelijk beoordeeld.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een familierelatie tussen echtgenoten en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, maar dat dit niet geldt voor de relatie tussen meerderjarige ouders. In het arrest Mokrani tegen Frankrijk (15 juli 2003) oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen “niet noodzakelijkerwijs de bescherming van artikel 8 van het Verdrag geniet, tenzij het bestaan van andere elementen van afhankelijkheid dan de normale emotionele banden wordt aangetoond”. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven moet rekening worden gehouden met alle aanwijzingen die verzoeker in dit verband geeft, zoals samenwoning, financiële of materiële afhankelijkheid, de afhankelijkheid van de ouder van het gezinslid of de feitelijke banden tussen de ouders.

De beoordeling van de feitelijke banden gebeurt in concreto en houdt rekening met zowel economische als psychologische afhankelijkheid zoals blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 6 maart 2015, nr. 140 517.

Het feit dat verzoeker meerderjarig is, belet hem niet een beroep te doen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven. Zo heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Maslov tegen Oostenrijk van 23 juni 2008 geoordeeld.

Hoewel er bijzondere banden moeten bestaan tussen de volwassen leden van een gezin, met name afhankelijkheidsbanden, is het begrip gezinsleven tussen volwassenen niet per se uitgesloten.

Er moet rekening worden gehouden met de concrete situatie en worden nagegaan of er bijzondere elementen zijn waardoor de banden tussen de betrokken personen niet beperkt blijven tot “normale” banden.

Met de bestreden beslissing dreigen de asiolverzoek van de verzoeker en die van zijn nichten door twee verschillende lidstaten te worden behandeld.

Het is in dit geval van essentieel belang dat hun verzoeken samen kunnen worden behandeld, aangezien de verklaringen van de een de verklaringen van de ander versterken en het mogelijk maken de waarheid van hun vrees vast te stellen. De vrees van de nichten van verzoeker werden al als geloofwaardig beoordeeld door het CGVS.

Uit deze teksten blijkt dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming door België moet worden behandeld, teneinde de eenheid van het gezin te bewaren en de beslissingen samen te houden en het gezin bijeen te houden.

Een uitzetting van verzoeker naar Duitsland zal dus noodzakelijkerwijs een verbreking van de gezinseenheid inhouden, hetgeen in strijd is met artikel 8 EVRM.

Wat de eenheid van het gezin betreft, benadrukken verschillende bronnen dat bij de toepassing van de Dublin III-verordening voorrang moet worden gegeven aan het behoud ervan.

Een ontwerp-resolutie van het Europees Parlement over de uitvoering van de verordening (2019/2206(INI)) vermeldt het volgende:

« 12. Estime que les dispositions relatives à l'unité familiale, qui arrivent en tête de la hiérarchie des critères régissant l'attribution de la responsabilité, devraient être efficacement mises en œuvre, et que les dispositions relatives aux personnes à charge (article 16) ainsi que les clauses discrétionnaires (article 17) devraient être utilisées plus largement pour favoriser l'unité familiale ;¹ »

Evenzo schreef advocaat-generaal PRIIT PIKAMÄE van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn algemene conclusies in de zaken C 245/21 en C 248/21:

« 32. Le régime d'asile européen commun est actuellement régi par plusieurs instruments juridiques. Le système dit « de Dublin », en raison du lieu de signature, le 15 juin 1990, de la convention relative à la détermination de l'État responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des États membres des Communautés européennes (4), repose sur le principe qu'un seul État est compétent pour un demandeur d'asile, cette compétence devant être déterminée sur la base de critères objectifs. À la suite du traité d'Amsterdam, le règlement (CE) no 343/2003 (Dublin II) (5) est entré en vigueur et a institué des délais de procédure et de transfert ainsi que le principe de protection de l'unité familiale » ²

In het arrest Tarakhil tegen Zwitserland oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook over het belang van het behoud van de eenheid van het gezin van asielzoekers. Het oordeelde met name dat de vaststelling van de Dublinverordening juist tot doel had het behoud van de eenheid van het gezin te waarborgen:

« 35. Le règlement Dublin II a récemment été remplacé par le règlement no 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 (le « règlement Dublin III »), qui est destiné à accroître l'efficacité du système « Dublin » et à renforcer les garanties juridiques des personnes soumises à la procédure « Dublin ». Il vise notamment à assurer le maintien de l'unité familiale et prête une attention particulière aux besoins des mineurs non accompagnés et des autres personnes nécessitant une protection spéciale. »

Voor een correcte beoordeling en in overeenstemming met de geest van de Dublinverordening is het daarom essentieel dat de aanvraag van verzoeker in dezelfde lidstaat kan worden behandeld als die van zijn nichten.

In casu bestaat er speciale banden, met name economische en emotionele afhankelijkheid, tussen verzoeker en zijn nicht, die door verwerende partij niet betwist zijn, of op zijn minst niet geanalyseerd alvorens de beslissing te nemen.

In het bijzonder moet worden opgemerkt dat verwerende volledig voorbijgaat aan de bijzondere elementen die relevant zijn voor de analyse van het gezinsleven in kwestie, ook al zijn ze belangrijk:

- In tegenstelling tot wat "normaal gesproken" het geval is voor een meerderjarige, heeft de verzoeker niet het recht om in België te werken, waardoor hij zich in een situatie van financiële en materiële afhankelijkheid bevindt;
- In tegenstelling tot wat "normaal gesproken" het geval is voor een meerderjarig persoon, beschikt hij niet over de middelen om in zijn huisvesting, voeding en andere levensbehoeften te voorzien, zodat hij volledig afhankelijk is van zijn nicht, en des te meer omdat verzoeker geen plaats had in een opvangcentrum, wat zeer aannemelijk is gezien de overbezetting van het opvangnetwerk in België (welbekend bij de verwerende partij);
- De verzoeker bevindt zich in een bijzonder kwetsbare situatie omdat hij net in een vreemd land is aangekomen, gedwongen in ballingschap, en hij moet worden begeleid en geholpen bij zijn stappen, met name administratief, en zijn sociale en culturele acclimatisatie: ook hier is dit een bijzonder element dat gewoonlijk niet kenmerkend is voor de "gebruikelijke" relatie tussen volwassen leden van een gezin. Zijn nicht is er natuurlijk ook om hem in dit opzicht te helpen;
- De nicht van de verzoeker biedt hem morele en emotionele steun, wat duidelijk verder gaat dan wat gewoonlijk het geval is voor een volwassene, die geacht wordt economisch en emotioneel onafhankelijk te zijn van de rest van zijn familie;

Dit zijn duidelijk bijzondere omstandigheden waarmee rekening had moeten worden gehouden, quod non.

Verwerende partij houdt totaal geen rekening met de bijzonderheden van verzoekers situatie, die zich onderscheidt van normale relaties tussen volwassenen.

Als verwerende partij de familiebanden tussen verzoeker en zijn nicht erkent, was er dan haar plicht om haar beslissing te motiveren in verband met de risico van schending van artikel 8 EVRM, wat zij niet heeft gedaan.

De analyse van die familiebanden is dus duidelijk onvoldoende, en een juiste analyse van de situatie leidt tot de vaststelling dat verzoekers grondrecht op gezinsleven op ongegronde en onevenredige wijze is geschonden.

Uw Raad heeft onlangs een beslissing tot overdracht naar Kroatië vernietigd wegens een onvolledig onderzoek naar het privé- en familieleven en het recht op een eerlijke asielprocedure (arrest nr. 301 480 van 13 februari 2024).

Het lijkt dan ook geen twijfel dat verzoeker altijd bepaalde emotionele en economische banden van afhankelijkheid met zijn familie heeft gehad - die de wederpartij in casu niet heeft beoordeeld, hetgeen in strijd is met de artikelen 8 EVRM, 17 §2 van de Dublin III-verordening en 74/13 van de wet van 15 december 1980."

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat verzoeker niet kan worden bijgetreden om de volgende redenen:

Artikel 2 definities van de Dublin III Verordening bepaalt:

"Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

(g) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;"

Verzoeker die een alleenstaande en meerderjarige persoon is toont niet aan dat verwerende partij verkeerdelijk vaststelt dat zijn nicht niet kan worden beschouwd als 'gezinslid', zoals omschreven in artikel 2, g), van de Dublin III Verordening.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn in België verblijvende nichten.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij een begin van bewijs dient aan te brengen waar hij stelt dat hij een gezinsleven heeft met zijn nichten in België. Het komt hem toe om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven te bewijzen. Zelfs aangenomen dat hij een gezinsleven heeft met zijn nichten dient de Raad erop te wijzen dat het gezinsleven tussen neven en nichten niet zonder meer wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. De bescherming van artikel 8 van het EVRM komt hoofdzakelijk toe aan het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin, zoals de banden met neven en nichten, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel

8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. Verzoeker heeft op geen enkele wijze getracht het bestaan van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk te maken. De loutere verklaring dat hij bij een nicht woont en financieel en emotioneel afhankelijk is van haar volstaat niet.

Met het gegeven dat verzoeker zijn nicht heeft opgegeven als contactpersoon van zijn familie tijdens zijn verhoor en dat de verwerende partij zelf neven en nichten als familieleden beschouwd aangezien zij hen als zodanig opneemt in haar vragenlijst, toont hij niet aan dat er een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 EVRM voorhanden is, noch dat hieruit volgt dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan.

Verzoeker legt geen enkel stuk voor waaruit de financiële alsook emotionele afhankelijkheid van zijn nichten, zoals hij verklaart in het verzoekschrift, blijkt.

Het betoog dat er geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden met betrekking tot zijn gezinsleven, dat met andere woorden de bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden, dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van zijn dossier en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben, is niet dienstig, nu verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig familie en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn nicht, minstens toont verzoeker het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Verzoeker is een meerderjarige, alleenstaande man die geen minderjarige kinderen heeft. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij in België een beschermenswaardig gezinsleven heeft waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Het loutere feit dat hij een nicht heeft in België waar hij bij zou wonen en dat hij nog een andere nicht heeft die in België verblijft, laat niet toe het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met deze nichten of één van hen zonder meer te aanvaarden. Daarnaast blijkt dat hij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben die een overdracht naar Duitsland verhinderen. Aldus heeft de verwerende partij geen dienstig gegeven buiten beschouwing gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoeker verwijst, kan worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst en waaruit geciteerd wordt kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De verzoeker maakt een schending van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen in het vierde onderdeel van het middel op het eerste zicht niet aannemelijk.

2.2.5.1. In het vijfde middelonderdeel voert verzoeker het volgende aan:

“Uit de algemene informatie over de opvangvoorzieningen blijkt echter dat verzoeker bij terugkeer in Duitsland zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen in strijd is met artikel 3 van de Dublinverordening.”

Uit de informatie in het AIDA-verslag 2023 (last update op 5 juni 2024) blijkt dat de leefomstandigheden in opvangcentra soms verre van optimaal zijn door een overbevolking.

Zie in het bijzonder:

“ Reception conditions

Reintroduction of emergency shelters: Due to the increasing arrivals of protection seekers, several municipalities, especially larger cities, have had to reintroduce emergency shelters. Without any change in 2023, especially in larger cities, exhibition grounds and/or made-up tent facilities are used to host asylum seekers. The conditions in these emergency shelters are below standards. Housing and its financing have been subject to a heated debate between the Federal Government and the Federal States driven by a specific political climate. The Federal Government plans to provide EUR 1,3 billion in 2024 for housing to the Federal States (see Types of accommodation).

Overcrowding in arrival and reception centres: As a consequence of the increasing arrivals, many regular arrival centres are **heavily** overcrowded. This has led to deteriorating conditions in the facilities. In many municipalities there is a backlog in registrations of asylum seekers and access to health care and social assistance became more difficult. Especially children do not receive adequate assistance in mass accommodations. According to the Federal Government, this backlog is supposedly made up for (see Conditions in reception facilities)."

In de regio van Berlin is de informatie over de capaciteit van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers zorgwekkend:

"The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. But still in 2023, small cities like Pulheim in **North Rhine-Westphalia** as well as middle size municipalities like Augsburg in **Bavaria** and Aachen in **North Rhine-Westphalia** <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/reception-conditions/housing/conditions-reception-facilities/> - ^{ftn16} but also big municipalities like **Berlin** <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/reception-conditions/housing/conditions-reception-facilities/> - ^{ftn17} and **Hamburg** face difficulties in accommodating new protection seekers. In **Berlin** and **Hamburg**, around 97% percent of the reception capacities were occupied around October and November 2023."³

Uit deze informatie heeft verzoeker geen garantie dat hij effectief een toegang tot een center zal hebben in Duitsland.

Het feit dat hij tijdens zijn vorige verblijf in Duitsland toegang had tot een opvangcentrum, ontslaat de verwerende partij niet van haar verplichting om te controleren of de verzoeker bij zijn huidige terugzending naar Duitsland het risico loopt geen plaats te krijgen in een opvangcentrum.

Zie nog over die centra:

"Conditions in initial reception centres

There is no common standard for initial reception centres, although Federal States have laid down standards to varying degrees in regional legislation through the various State Reception Acts (Landesaufnahmegesetze) and in regulations and directives. Where no standards for the accommodation of asylum seekers exist, the Federal States often refer to other regulations, such as general 'sanitation plans' as they exist for other forms of communal accommodation (e.g., residential homes or homeless shelters).

Many of these centres use former army barracks which have been refurbished. There are substantial differences in the structure and living conditions, for example, between the AnKER centres and the Dependancen in Bavaria. In **Regensburg** for example, the main AnKER centre was built recently and is relatively modern, while the Dependancen are old former barracks. Particular concerns have been voiced with regard to Dependancen such as **Schwandorf** and **Stephanposching**, which consists of large halls with no rooms. In the Dependance of **Munich Funkkaserne**, a former barracks which hosted over 200 people at the end of March 2019, collapsing sinks, a damaged medical room and unsanitary conditions have been reported, far below standards. Following public criticism, the authorities started renovation works in the facility of early April 2019 and transferred several residents to other facilities. In June 2019 a new area for children over 100 m² has been installed. According to the municipality of Munich, the Funkkaserne continues to be used as Dependance in June 2022.

(...)

As far as regulations on accommodation standards in the initial reception centres exist, these show considerable variety in terms of the required living space and equipment.

(...)

The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. But still in 2023, small cities like Pulheim in **North Rhine-Westphalia**, as well as middle size municipalities like Augsburg in **Bavaria** and Aachen in **North Rhine-Westphalia** but also big municipalities like **Berlin** and **Hamburg** face difficulties in accommodating new protection seekers. In **Berlin** and **Hamburg**, around 97% percent of the reception capacities were occupied around October and November 2023.

According to the administration of **Berlin**, 10,000 additional places were required in 2022. At the end of September 2023, the senate administration of Berlin spoke again of 8,000 more required places until the end of 2023. Those necessary places are to be created in gymnasiums, hotels, exhibitions halls and through further usage of the old airport Tegel. In October 2023, the initial reception centre in Suhl, **Thuringia**, was completely full and had imposed a freeze on admissions. However, the municipalities cannot offer any other accommodation facilities as all centres and apartments are full. The only possibility left, according to the Thuringian Association of Towns and Municipalities, is the usage of sport halls. Municipalities in North Rhine-Westphalia have started to rent hotels to provide accommodation for asylum seekers. Although this practice is very costly, it is preferred over blocking gymnasiums of local sport associations. The authorities on the local, state and federal level blame each other for the shortcomings. While the local authorities are by law responsible for the accommodation of protection seekers, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/reception-conditions/housing/conditions-reception-facilities/> - ^{ftn25} they claim that they do not have enough financial and housing resources to fulfil the current need. They therefore ask the Federal States to vacate more housing properties. The Federal States in turn urge the Federal government to strengthen their efforts and to take up a coordinating role. After months of conflict, the Federal government and the Federal States have agreed in November 2023 – next to some deterrent measures that should decrease migration – upon more financial aid by the Federal Government.

As consequence of the overcrowding, the authorities seem to be overburdened and deteriorating conditions have been reported. Under the law the state may derogate from the obligation to stay in initial reception centres in cases of overcrowding.

Nevertheless, so far only Berlin has used this derogation clause and allows asylum seekers who have been allocated to Berlin under the “Köngisteiner Schlüssel” to live in private accommodations since the end of January 2023. In emergency shelters e.g. in **Berlin**, it has been reported that the tents at the former Berlin-Tegel airport do not protect from the cold causing numerous illnesses and facilitating the spread of Covid-19 (on conditions in reception facilities during the Covid-19 pandemic see the 2021 Update). One partitioned area on such a tent is in general shared by eight people. As a result, each asylum seeker has, according to calculations by the refugee council Berlin, only about 2,6 m² available for themselves. Additionally, since the airport is surrounded by barbed wire no systematic access for NGOs and volunteers is granted. At the same time protection seekers need to take a shuttle bus to enter and exit the emergency shelter, thereby making it difficult for protection seekers to access legal aid and social assistance. In the emergency tents in **Bremen** protection seekers report of non-functional and unclean sanitary facilities, coldness due to non-functional heating systems and a tense atmosphere. Only one month later the municipality of Bremen decided to evacuate the tents due to the non-functionality of the infrastructure. Inhabitants were partially relocated to emergency shelters on exhibition grounds. This solution was only temporary and local authorities have organised lightweight building constructions which should serve until mid-2024. Even if asylum seekers do not live in tents but in houses, the living conditions are in many cases catastrophic. In a reception centre in Pulheim, **North Rhine-Westphalia**, for example, the building smells heavily, the sanitary facilities are mouldy and rats run around the complex.

In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy. Asylum seekers at the arrival centre in **Hamburg-Rahlstedt**, for example, have reported inter alia a backlog of registration, lack of privacy, unclean sanitary facilities and disturbances at night. The sleeping areas are placed in former warehouses and divided by thin partitions into several compartments, which do not allow for privacy. Besides reading lamps attached to each bed, there is one common light for the whole warehouse, which is switched on from 8:00am to 22:00pm. A backlog of registration, lack of access to health care and social assistance has been reported also from the arrival centre in **Berlin**. In the arrival centre in **Thuringia**, many violent conflicts have been reported stemming from the lack of staff members, stressed social workers and non-trained security personnel. The backlog of registrations all over Germany has supposedly been caught up until the end of June 2023, according to the Federal Government.”

Deze informatie wordt bevestigd door andere algemene bronnen:

« En Allemagne, l'accueil des migrants, un défi pour certaines villes du Nord-Est

Le nombre de demandeurs d'asile a connu une augmentation de près de 28 % en 2022, créant des tensions et des débats sur l'intégration de ces personnes dans un pays en manque de main-d'œuvre.

En contrebas d'un parking de supermarché, quatre hommes tuent le temps sur un étroit carré d'herbe. L'un fait des mouvements pour se dégourdir. Deux ont les yeux rivés sur leur portable. Le dernier regarde le ciel. Des quatre, c'est le seul qui parle anglais. Originaire de Kaboul, il raconte avoir quitté l'Afghanistan en septembre 2022, puis être passé par l'Iran, la Turquie, la Bulgarie, la Hongrie, l'Autriche et la Suisse avant d'arriver en Allemagne, deux mois plus tard.

« Au début, j'étais dans un foyer à Hambourg, puis on m'a envoyé à Schwerin, pas loin d'ici, et depuis trois mois je suis là-dedans », explique-t-il en désignant le bâtiment derrière lui : le gymnase d'un centre de formation professionnelle de Wismar, ville de 44 000 habitants située au bord de la Baltique, dans le Land de Mecklembourg-Poméranie-Occidentale.

Agé de 22 ans, Ahmad est l'un des 244 132 migrants ayant demandé l'asile en Allemagne en 2022 (+ 27,9 % par rapport à 2021). En tant qu'Afghan, il fait partie du deuxième groupe le plus représenté (36 358, + 56,2 %), après les Syriens (70 976, + 29,3 %) et devant les Turcs (23 938, + 238,7 %). Les quelque 1,2 million d'Ukrainiens enregistrés depuis février 2022 n'entrent pas dans ces statistiques : ils n'ont pas de demande d'asile à déposer, ce qui a permis à la plupart de s'installer rapidement dans de vrais logements. »⁴

Volgens de vereniging "La Cimade", die in augustus 2022 een rapport publiceerde (verzoeker onderlijnt):

*« **L'Allemagne connaît de nombreuses défaillances dans le système d'asile et d'accueil.** Ex : manque d'identification des groupes vulnérables dans la procédure d'asile et la garantie de leurs droits, plafonnement du regroupement familial, retours Dublin vers divers États membres qui ne respectent pas les normes, etc. (Source : Informations transmises par Pro Asyl, août 2022) »⁵*

De opvang van asielzoekers in Duitsland vindt ook plaats tegen de achtergrond van een duidelijke aanscherping van het migratiebeleid en de druk die wordt uitgeoefend door extreemrechtse partijen in Duitsland - waar verweerder in de beslissing volledig aan voorbijgaat:

"L'Allemagne prête à durcir sa politique d'accueil des migrants

L'accélération du rythme d'arrivées de demandeurs d'asile met les capacités d'accueil des communes allemandes à l'épreuve. Le gouvernement d'Olaf Scholz a promis un milliard d'euros d'aides supplémentaires mais il veut surtout renforcer le contrôle des flux migratoires à ses frontières.

L'afflux incessant de migrants en Allemagne met les nerfs des Länder et des communes à vif. Outre plus d'un million d'Ukrainiens accueillis l'an passé, le pays a enregistré 218.000 demandes d'asiles en 2022, soit une augmentation de 50 % par rapport à 2019, avant le début de la pandémie de Covid.

Au cours des quatre premiers mois de l'année, le rythme s'est encore accéléré avec près de 102.000 demandes supplémentaires déposées outre-Rhin, soit un bond de plus de 78 % en un an. Après déjà trois sommets peu concluants dédiés à l'accueil des migrants en un an, celui qui a réuni mercredi à la chancellerie les dirigeants des régions autour d'Olaf Scholz n'a fait que renforcer la frustration des communes.

[...]

Tournant à son tour le dos aux règles de Schengen, la coalition allemande promet ainsi des contrôles renforcés aux frontières de l'Allemagne, voire permanents si besoin. La ministre de l'Intérieur sociale-démocrate Nancy Faeser veut aussi accélérer les procédures d'asile avec des « centres d'arrivée » des réfugiés à la frontière, où leur demande sera traitée. Comme Christian Lindner, elle évoque également une meilleure protection des frontières extérieures de l'UE.

La pression de l'extrême droite

Ce durcissement s'inscrit dans un contexte de remontée de l'extrême droite : en cas d'élections fédérales, avec 16,5 % des voix, le parti AfD serait désormais en troisième position derrière le SPD et la CDU, devant les écologistes et le FDP, selon un sondage Insa du 8 mai. « Cette approche populiste n'a pas de fondement

juridique, elle bafoue le droit européen », s'insurge Karl Kopp, directeur du département Europe de l'association Pro Asyl. »³

Zie ook in een artikel van Europa1:

“Allemagne : Berlin change de politique et renforce la lutte contre l'immigration La semaine dernière, le gouvernement allemand a annoncé qu'il allait serrer la vis face à l'afflux de migrants dans le pays. Depuis le début de l'année, plus de 100.000 demandes d'asile ont été déposées, soit une hausse de 78% par rapport à l'année dernière. Pour l'occasion, Europe 1 s'est rendue à Kehl où 1.200 réfugiés y vivent.

L'Allemagne opère un virage quant à sa politique d'accueil des réfugiés. Le gouvernement allemand a annoncé la semaine dernière qu'il allait serrer la vis face à l'afflux de migrants dans le pays. Depuis le début de l'année, plus de 100.000 demandes d'asile ont été déposées, soit une hausse de 78% par rapport à l'année dernière. Comparé à 2019, le nombre d'arrivés a augmenté de 50%, mettant à l'épreuve les capacités d'accueil des communes. Ce sont d'ailleurs elles qui ont pressé le gouvernement d'agir. Illustration à Kehl, où Europe 1 s'est rendue.

50 logements pour les réfugiés vont être construits

1.200 réfugiés vivent à Kehl. Un nombre qui a doublé en un an, du fait de l'arrivée massive d'Ukrainiens, provoquant une tension sur le marché de l'immobilier. Irina vit ici depuis 40 ans et elle aide ses compatriotes à s'installer. "Je me rends bien compte qu'on manque de place. Un deux pièces coûte maintenant 900 euros par mois, même les locaux ont du mal à se loger", déplore-t-elle au micro d'Europe 1. Pour pallier la pénurie de logement, le maire Wolfram Britz a lancé la construction de 50 logements pour les réfugiés. En attendant, des préfabriqués vont aussi permettre de libérer les gymnases, toujours occupés par les Ukrainiens. "On a décidé d'installer provisoirement des containers pour calmer les tensions avec la population, qui ne peut plus faire de sport, ni à l'école, ni dans les clubs", indique le maire.

Mais la colère semble plus profonde. L'afflux de réfugiés a provoqué une hausse des loyers de 5% et de plus en plus d'Allemands se tournent vers l'extrême droite, à l'image d'Alfonz, ancien électeur socialiste. "L'extrême droite, c'est ce qu'on avait il y a 70 ans. Personne n'en veut, mais la politique actuelle ne nous laisse pas le choix", admet-il. Le parti d'extrême droite est crédité de 15% des intentions de votes, contre 10% il y a un an. »⁴

En nog (verzoeker onderlijnt):

« L'Allemagne va renforcer la lutte contre l'immigration illégale

Le chancelier Olaf Scholz et les dirigeants des 16 États-régions d'Allemagne, pays qui fait face à une hausse des arrivées de demandeurs d'asile et réfugiés, ont annoncé mercredi plusieurs mesures visant à lutter contre l'immigration illégale.

Accélérer les expulsions, mieux contrôler les frontières : les autorités allemandes ont décidé mercredi 10 mai de renforcer les mesures de lutte contre l'immigration illégale, dans un contexte de progression de l'extrême droite.

Le chancelier Olaf Scholz et les dirigeants des 16 États-régions ont annoncé plusieurs dispositions à l'issue d'une longue discussion. La hausse des arrivées de demandeurs d'asile et réfugiés met à l'épreuve les capacités d'accueil des communes, qui pressent l'État d'agir.

Sur les quatre premiers mois de l'année, 101 981 demandes d'asile ont été déposées en Allemagne, soit une hausse de 78 % par rapport à la même période en 2022. Par rapport à 2019, le nombre des arrivées a augmenté de 50 %. "Contrôler et limiter la migration irrégulière" est une priorité de l'Allemagne, a assuré Olaf Scholz lors d'une conférence de presse.

Modernisation du traitement informatique

Alors que la durée moyenne de traitement d'une demande d'asile est actuellement de 26 mois, les autorités veulent accélérer la procédure pour expulser plus rapidement les déboutés. Une modernisation du traitement informatique des dossiers doit contribuer à cette accélération.

Des changements réglementaires sont également prévus pour faciliter la mise en œuvre des expulsions : élargissement de la possibilité de maintenir et d'ordonner la détention en vue de l'expulsion, la durée maximale de rétention en vue de l'éloignement du pays doit être portée de 10 à 28 jours.

Gouvernement fédéral et régions n'ont pas décidé d'instaurer à ce stade des contrôles permanents aux frontières avec les pays voisins mais ne l'ont pas exclu si besoin. Faisant référence aux contrôles déjà existants avec l'Autriche, Olaf Scholz a assuré : "En fonction de la situation, nous prendrons des mesures similaires avec d'autres pays riverains ou intensifierons les contrôles mobiles." La réintroduction des contrôles aux frontières dans l'espace Schengen de libre circulation n'est autorisée que dans des circonstances exceptionnelles.

"Nouveaux partenariats migratoires"

Berlin mise aussi sur sa capacité à nouer de "nouveaux partenariats migratoires" avec les pays de provenance des étrangers : il s'agit de "faciliter l'arrivée de personnel qualifié en provenance de ces pays, mais en contrepartie, de conclure des accords très clairs sur le retour" de ceux qui seront déboutés, a dit Olaf Scholz.

Ces décisions interviennent dans un contexte de hausse de l'extrême droite, en particulier en ex-RDA. Le parti Alternative pour l'Allemagne (AfD) est ainsi crédité d'environ 15 % des intentions de vote dans les sondages, contre 10,3 % obtenus lors des dernières élections générales en 2021.

L'Allemagne est devenue ces derniers jours le pays de l'Union européenne accueillant le plus d'Ukrainiens, avec plus d'un million de réfugiés. Leur accueil a eu des répercussions sur les logements et les places disponibles dans le système éducatif, font valoir les régions et municipalités, qui réclament une aide de l'État fédéral.

Cette bataille sur le financement de l'accueil a trouvé une issue provisoire avec l'engagement de l'État, mercredi, de verser un milliard supplémentaire aux Länder. Une solution à long terme doit être préparée par un groupe de travail et adoptée en novembre.

Les Länder veulent ainsi revenir à l'ancien système de paiement forfaitaire par l'État fédéral, qui augmente automatiquement en cas de hausse du nombre de demandeurs d'asile. Ils souhaitent aussi la prise en charge à 100 % – contre 75 % actuellement – de l'hébergement des réfugiés.

Mais le gouvernement d'Olaf Scholz, qui s'était déjà engagé sur le versement de 15,3 milliards d'euros cette année pour l'accueil des réfugiés, rechigne à remettre la main à la poche dans un contexte budgétaire tendu où les finances publiques sont déjà largement sollicitées pour endiguer les effets de la hausse des prix. »⁵

Indien de verwerende partij van mening was dat dit geen belemmering vormde voor zijn terugkeer naar Duitsland, had zij haar beslissing op dit punt moeten motiveren, hetgeen zij niet heeft gedaan. Uw Raad heeft al, in een arrest nr. 176 046 van 10 oktober 2016, een beslissing van verwerende partij om naar een verzoeker om internationale bescherming naar Duitsland te sturen vernietigd:

"Hoewel in de bestreden akte wordt gesteld dat de verzoekster in Duitsland de door de wet voorziene bijstand en opvang zal kunnen verkrijgen en dat er geen aanwijzingen zijn dat de verzoekster en haar kinderen in hun hoedanigheid van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen kunnen verkrijgen, **dient te worden opgemerkt dat dit standpunt niet concreet wordt onderbouwd aan de hand van enige onafhankelijke bron van informatie noch aan de hand van concrete garanties die in verzoeksters geval werden geboden door de Duitse autoriteiten.** De vaststellingen in de bestreden akte zijn zeer algemeen van aard en uit de motieven van de bestreden akte kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat aan de boven vermelde redengeving enig daadwerkelijk onderzoek ten grondslag ligt naar de opvangomstandigheden voor asielzoekers bij een overdracht aan Duitsland. **Nog minder geven de motieven van de bestreden akte er blijk van dat concreet werd onderzocht of de verzoekster en haar vijf minderjarige kinderen zulke specifieke noden hebben op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin de verzoekster zal worden opgevangen in Duitsland zoals omschreven in het arrest Tarakhel** (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland)." (verzoeker onderlijnt)

Er dient benadrukt te worden dat de burgerlijke rechtbank van Bologna heeft al ook een transfer naar Duitsland vernietigd:

"Germany: on 3 November 2022, the Civil Court of Bologna cancelled a transfer to Germany on the basis of Article 3(2) of the Dublin Regulation and Article 4 of the Charter, considering the transfer unsafe for the individual risk of the applicant, vulnerable as disabled and as possible victim of trafficking for begging. The Court, recalling the jurisprudence of the CJEU related to the Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union (CJEU 16.2.2017 C-587/16 PPU, C.K. v. Rep. Slovenia – CJEU 21.12.2011 C-411/10

and C-493/10 N.S. et al.) affirmed that even in the absence of serious reasons to consider that there are systemic deficiencies in the Member State responsible of the asylum application, the Dublin transfer of an asylum seeker can only be carried out in conditions in which it is excluded that the said transfer entails a risk of inhuman or degrading treatments. In this case, according to the Court, the psychophysical conditions of the applicant would have exposed him, at a real and established risk of deterioration of his health, such as to constitute a inhuman and degrading treatment because the transfer in Germany would have stopped the sociopath -started in Italy -of emancipation from the probable situation of exploitation in which he found himself since his departure from Nigeria, as well as the health care path, also undertaken in Italy.”⁶

Verzoeker toont voldoende aan dat er bij terugkeer naar Duistland risico's bestaan op onmenselijke en vernederende behandeling. Verwerende partij kan zich niet uitsluitend beroepen op het beginsel van interstatelijke vertrouwensbeginsel zonder concreet te motiveren waarom een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling daadwerkelijk kan worden uitgesloten.

De motivering is onvoldoende en verwerende partij heeft de zaak van verzoeker niet met de meest zorgvuldigheid geanalyseerd.

Bijgevolg heeft verwerende partij haar motiveringsverplichtingen geschonden, daarom is de bestreden beslissing illegaal en moet nietig worden verklaard.”

2.2.5.2. De Raad is van oordeel dat verzoeker niet kan worden bijgetreden om de volgende redenen:

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat ze bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen.

Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Duitsland.

Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, bepaling die correspondeert met artikel 3 van het EVRM..

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In casu moet dus worden nagegaan of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Duitse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Duitsland. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en met de beschikbare actuele landeninformatie, met name het landenrapport voor Duitsland 2023, update 5 juni 2024, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport) dat ook wordt aangehaald door verzoeker. De verwerende partij heeft daarbij een omstandige analyse doorgevoerd inzake onder meer de (materiële) opvang in Duitsland, de rechtsbijstand aldaar, alsook inzake de toegang tot de gezondheidszorg. Zij is op grond hiervan van oordeel dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. Het gegeven dat hij het niet eens is met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

De eventuele tekortkomingen in de opvangomstandigheden in Duitsland vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en

Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92). Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan de betrokkenen toekomt om in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Verzoeker betoogt dat door de overbevolking in opvangcentra de leefomstandigheden er verre van optimaal zijn en dat er geen garantie is dat hij effectief toegang tot een center zal hebben, maar hij maakt op geen enkel moment aannemelijk dat hij daardoor in een situatie zal terechtkomen van zeer verregaande materiële deprivatie die gelijkstaat met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, gingen de Duitse instanties expliciet akkoord met zijn terugname en zal zijn eerder ingediende verzoek om internationale bescherming worden behandeld volgens de internationale en Europeesrechtelijke standaarden waaraan de Duitse autoriteiten gehouden zijn. Zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, blijkt uit het AIDA-rapport (p 71) dat er geen rapporten zijn die aantonen dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure problemen ondervinden bij het toegang krijgen tot de asielprocedure of anderszins problemen ondervinden. De informatie waaruit verzoeker citeert in zijn verzoekschrift, is niet van aard om te doen aannemen dat de problemen waarvan gewag wordt gemaakt zouden moeten doen besluiten tot systeemgerelateerde tekortkomingen die een overdracht in de weg staan omdat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Door te wijzen op de aanscherping van het migratiebeleid en de druk die wordt uitgeoefend door extreemrechtse partijen in Duitsland slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat één en ander een overdracht naar Duitsland in zijn individuele geval een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken. Bovendien toont hij niet aan dat de Duitse overheidsinstanties zouden verzuimen bescherming te bieden in geval hij het slachtoffer zouden worden van bepaalde xenofobe uitingen of gedragingen en al helemaal niet dat er sprake is van een verzuim dat zou moeten worden gelijkgesteld met systeemfouten.

De verwijzing naar een arrest van de Raad van 2016 betreffende een alleenstaande moeder met vijf kinderen en een uitspraak van een rechtbank van Bologna (Italië) betreffende een persoon met beperkingen die potentieel slachtoffer was van mensenhandel, brengt evenmin soelaas nu verzoekers situatie niet kan worden gelijkgesteld met deze van de betrokkenen in de geciteerde rechtspraakuitreksels.

Verder moet de Raad erop wijzen dat hoe betreurenswaardig ook, geen enkele Europese lidstaat -ook België niet- vrij is van racisme en xenofobie en de aanscherping van het migratiebeleid door de opgang van extreemrechtse politieke partijen. Verscherpte controles en het versnellen van uitwijzingen als middelen in de strijd tegen illegale migratie zijn op zich evenwel geen aanwijzing van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, voor zover de verdragsrechtelijke en Europeesrechtelijke verplichtingen, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing, worden nagekomen. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat dat niet het geval is.

Uit het geheel van voorgaande blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen dat er in zijn hoofde specifieke bezwaren bestaan die een overdracht in de weg staan. Hij is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat Duitsland geconfronteerd wordt met systeemfouten wat de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming betreft, waardoor zou moeten worden afgeweken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoeker toont met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging *prima facie* niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het besluit genomen werd op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

De verzoeker maakt een schending van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen in het vijfde onderdeel van het middel op het eerste zicht niet aannemelijk.

2.2.6.1 De aangevoerde middelen zijn *prima facie* niet ernstig.

2.2.6.2. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

T. ALLISON

C. DIGNEF